

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az emberi tényező**

1. Az emberi tényező

Téli Ágnes

A nehéz csizmák zaja teljesen elhalt a fémrácsok alatt, de a feszültség nem csökkent a csarnokban. A transzformátor halk sercegése helyett most a három ember zihálása töltötte be a teret. Alinda lába mechanikusan mozgott a pedálon, bőre izzott a kimerültségtől, de tekintetében éles, metsző düh égett.

– Ne nyúlj hozzá! – szisszente János felé, aki még mindig a tehermentesítő kart markolta.

– Nem kell a száalmad. Nem vagyunk elromlott alkatrészek, amiket meg kell javítani!

János arca eltorzult a méregtől. Keze görcsösen szorult a hideg vásra, ereiben lüktetett a felgyülemlett tehetetlenség.

– Ha a hálózat letilt, mindannyiunkat a szigetelőbe visznek! – vágta vissza fojtottan. – Nem száalomból teszem, te ostoba. Meg akarok maradni!

– Megmaradni? – Alinda felnevetett, s a hangjában nem volt semmi gyerekes, csak fagyos irónia. – Így? Mint egy pár láb, ami kalóriát éget a gépeknek? Ez nem élet, János! A nagymama is csak mesél a régi világról, mintha az számítana bármit is, miközben naponta eladja az utolsó csepp erejét a semmiért!

A nagymama nem nézett rájuk. Bár lábai ütemesen jártak, feje lehorgadt, arca a szürke korom alatt megsavanyodott a keserűségtől.

– A mesék tartottak életben, kislányom – mondta fojtott, éles hangon. – Mivel ha elfelejted, mi voltál, csak a wattok maradnak. Akkor tényleg nem leszel ember, csak egy dinamó alkatrésze.

– Már most is azok vagyunk! – csattant fel Alinda, miközben a wattmérő mutatója baljósan megremegett.